

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **L. D. A.,** zastoupeného Mgr. Antonínem Zralým, advokátem se sídlem Brno, Ponávka 2, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně č. j. 55 Az 819/2003 - 19 ze dne 31. 5. 2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátu Mgr. Antonínovi Zralému **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 3837,80 Kč, která mu bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí z účtu Nejvyššího správního soudu. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) nadepsané usnesení Krajského soudu v Brně, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí ministra vnitra č. j. OAM-468/AŘ-2002 ze dne 15. 7. 2003, jímž byl zamítnut rozklad proti rozhodnutí Ministerstva vnitra č. j. OAM-2149/VL-11-P07-2000 ze dne 5. 10. 2001. Posléze uvedeným rozhodnutím nebyl stěžovateli udělen azyl pro nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „azylový zákon“). Zároveň žalovaný správní orgán rozhodl, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování podle § 91 tohoto zákona. Soud usnesením žalobu stěžovatele odmítl s odkazem

na § 37 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Jak je v usnesení uvedeno, podání stěžovatele nemělo náležitosti žaloby stanovené v § 71 odst. 1 písm. d) až e) s. ř. s. Soud v souladu s § 37 odst. 5 s. ř. s. vyzval stěžovatele k odstranění vad podání a stanovil mu k tomu lhůtu. Stěžovatel však podle soudu doložil do spisu podání, v němž požádal o rychlé projednání věci a dále odkázal ohledně skutkových důvodů na spisový materiál. Vzhledem k tomu, že podání nebylo požadovaným způsobem doplněno a v řízení nebylo možno pro tento nedostatek pokračovat, soud usnesením podle cit. ustanovení podání stěžovatele odmítl.

V kasační stížnosti uplatňuje stěžovatel důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s., když namítá nesprávné posouzení právní otázky soudem a nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Stěžovatel se předně domnívá, že jeho žaloba obsahovala žalobní body, z nichž bylo patrno, z jakých právních důvodů považoval správní rozhodnutí za nezákonné. Jako důkazy na podporu svých tvrzení uvedl správní rozhodnutí a spisy vztahující se k jeho žádosti o azyl. Ve vztahu ke skutkovým důvodům stěžovatel podle svých slov v řízení před krajským soudem odkázal na svou žádost o udělení azylu, protokol o pohovoru a ostatní spisový materiál. Z § 76 odst. 2 s. ř. s. pak stěžovatel dovozuje, že v jeho případě měla být prolomena zásada dispoziční, a soud se měl s odkazem na § 76 odst. 2 s. ř. s. z vlastní iniciativy zabývat, zda v daném případě existovaly vady správního řízení uvedené v § 76 odst. 1 písm. a) až c) s. ř. s. Celkově je tedy stěžovatel toho názoru, že v řízení před krajským soudem nebyly splněny podmínky pro odmítnutí jeho žaloby, a proto navrhuje Nejvyššímu správnímu soudu, aby napadené usnesení Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně navrhl, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že žaloba proti správnímu rozhodnutí má formulářovou podobu a je z ní zřejmé, kdo opravný prostředek podává, proti jakému rozhodnutí směřuje a v jakém rozsahu ho napadá, kdy bylo rozhodnutí stěžovateli doručeno a ustanovení azylového zákona a zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), jejichž porušení ze strany žalovaného je stěžovatelem namítáno. Dále jsou v podání označeny důkazy, kterými jsou napadené správní rozhodnutí a správní spisy vztahující se k žádosti o azyl, a navržen výrok rozhodnutí. V podání však chybí sdělení, z jakých skutkových důvodů považuje stěžovatel napadené rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Krajský soud v Brně, svým usnesením č. j. 55 Az 819/2003 - 9 ze dne 6. 1. 2004 vyzval stěžovatele, aby ve lhůtě 15 dnů od doručení tohoto usnesení doplnil a upřesnil své podání ze dne 18. 9. 2003 tak, aby bylo zřejmé označení žalobních bodů, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje stěžovatel napadené výroky za nezákonné nebo nicotné, a jaké důkazy k prokázání svých tvrzení stěžovatel navrhuje provést. Stěžovatel byl rovněž poučen, že nevyhovění výzvě ve stanovené lhůtě bude mít za následek odmítnutí řízení o jeho návrhu ve smyslu § 37 odst. 5 věta druhá a třetí s. ř. s. Toto usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 26. 1. 2003. Podáním doručeným soudu dne 29. 1. 2004 stěžovatel požádal o rychlé projednání jeho věci a pomoc. K tomuto podání opětovně přiložil původní žalobu. V podání, jež bylo krajskému soudu doručeno dne 4. 2. 2004, pak stěžovatel zopakoval právní důvody, pro něž považuje správní rozhodnutí za nezákonné, a pokud jde o skutkové důvody, odkázal na žádost o udělení azylu, protokol o pohovoru, který s nim byl proveden, a zbytek spisového materiálu vztahujícího se k jeho případu. Žádné jiné podání stěžovatele nebylo soudu doručeno, a to ani po uplynutí stanovené lhůty až do vydání kasační stížností napadeného usnesení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu důvodu uplatněného v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že tato není důvodná.

V daném případě Krajský soud v Brně postupoval v souladu s právní úpravou správního soudnictví po 1. lednu 2003. Ustanovení § 71 odst. 1 s. ř. s. upravuje zvláštní náležitosti žaloby, které doplňují obecné náležitosti stanovené v § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s. Pod písmenem d) cit. ustanovení je pak jako jedna z nutných náležitostí žaloby uvedena identifikace tzv. žalobních bodů, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Význam co nejpřesnějšího uvedení žalobních bodů v žalobě vyplývá ze zásady dispoziční, kterou je řízení o žalobách ve správním soudnictví ovládáno a která znamená, že soud se při přezkumu správního rozhodnutí (s výjimkou taxativně stanovených případů) omezuje pouze na posouzení existence důvodů nezákonnosti správního rozhodnutí, které žalobce dovozuje. Zásada dispoziční je v řízeních před krajským soudem prolomena výslovně v § 76 odst. 2 s. ř. s. v tom smyslu, že soud je z vlastní iniciativy povinen vyslovit nicotnost správního rozhodnutí, zjistí-li, že toto rozhodnutí trpí vadami tuto nicotnost způsobujícími. K existenci vad uvedených v § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. přihlíží soud z úřední povinnosti na základě ustálené judikatury. Existence takových vad však nebyla ani Nejvyšším správním soudem zjištěna. Vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. soud zkoumá pouze tehdy, jestliže odpovídající námitky byly předmětem žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).

Ze žalobního bodu ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. pak musí být patrné nejen jakou právní argumentaci žaloba používá, nýbrž také o jaká skutková tvrzení se opírá. To platí zejména tehdy, je-li žaloba co do důvodů opřena o porušení těch procesních ustanovení ve správním řízení, která ukládají správnímu orgánu povinnost spolehlivě zjistit skutečný stav věci. Právě porušení těchto ustanovení správního řádu (in concreto § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu) stěžovatel v opravném prostředku mimojiné namítal. Za situace, kdy toto své tvrzení nedoplnil příslušnými skutkovými důvody, kterými by svůj závěr doložil, neměla žaloba všechny zákonem stanovené náležitosti, neboť v ní nebyly řádně definovány žalobní body. Pokud není v žalobě či v opravném prostředku uveden řádným způsobem žádný žalobní bod, není v souladu s dispoziční zásadou možné takové podání ve správním soudnictví projednat a meritorně o něm rozhodnout, neboť soud není povinen, ani oprávněn za žalobce chybějící skutkové důvody dovozovat. Nelze rovněž souhlasit s námitkou stěžovatele obsaženou v kasační stížnosti, že skutkové důvody jím byly identifikovány odkazem na správní spis, kde jsou obsaženy. Stěžovatel se tímto odkazem na správní spis obsaženým v žalobě domáhal právě toho, co soud činit nemůže; aby samostatně dovozoval či konkretizoval žalobní body. Obecný odkaz na skutečnosti uvedené v předcházejícím správním řízení uplatněný v žalobě nelze považovat za řádně formulovaný žalobní bod a soud se takovým podáním nemůže vůbec zabývat pro jeho neurčitost. Lze proto uzavřít, že Krajský soud v Brně postupoval správně, jestliže shledal vady podání stěžovatele, vyzval jej v souladu s § 37 odst. 5 s. ř. s. usnesením k jejich odstranění ve stanovené lhůtě a poučil jej o následcích nevyhovění výzvě. Přestože bylo uvedené usnesení stěžovateli řádně doručeno, ten žalobu o konkretizaci žalobních bodů ve stanovené lhůtě ani později nedoplnil, resp. ani jeho dodatečná podání doručená soudu 29. 1. 2004 a 4. 2. 2004 řádné uvedení skutkových důvodů neobsahovala. V takovém případě neměl Krajský soud v Brně jinou možnost, než postupovat podle § 37 odst. 5 věta druhá s. ř. s. a usnesením řízení o takové žalobě odmítnout.

Nejvyšší správní soud nezjistil naplnění jediného fakticky uplatněného důvodu kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., a proto kasační stížnost proti napadenému usnesení podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

S přihlédnutím k § 78b odst. 1 azylového zákona, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Hotové výdaje a odměnu za zastupování soudem ustanovenému zástupci stěžovatele platí stát (§ 35 odst. 7 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci náleží v souladu s § 11 odst. 1 písm. a), d) a f) ve spojení s § 11 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za tři úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti, tj. převzetí a přípravu zastoupení, písemné podání soudu a prostudování spisu, ve výši 3 x 1000 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 75 Kč za tři úkony právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 3225 Kč. Protože je ustanovený advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně z přidané hodnoty vypočtená dle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 612,80 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 3837,80 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 2. listopadu 2005

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu